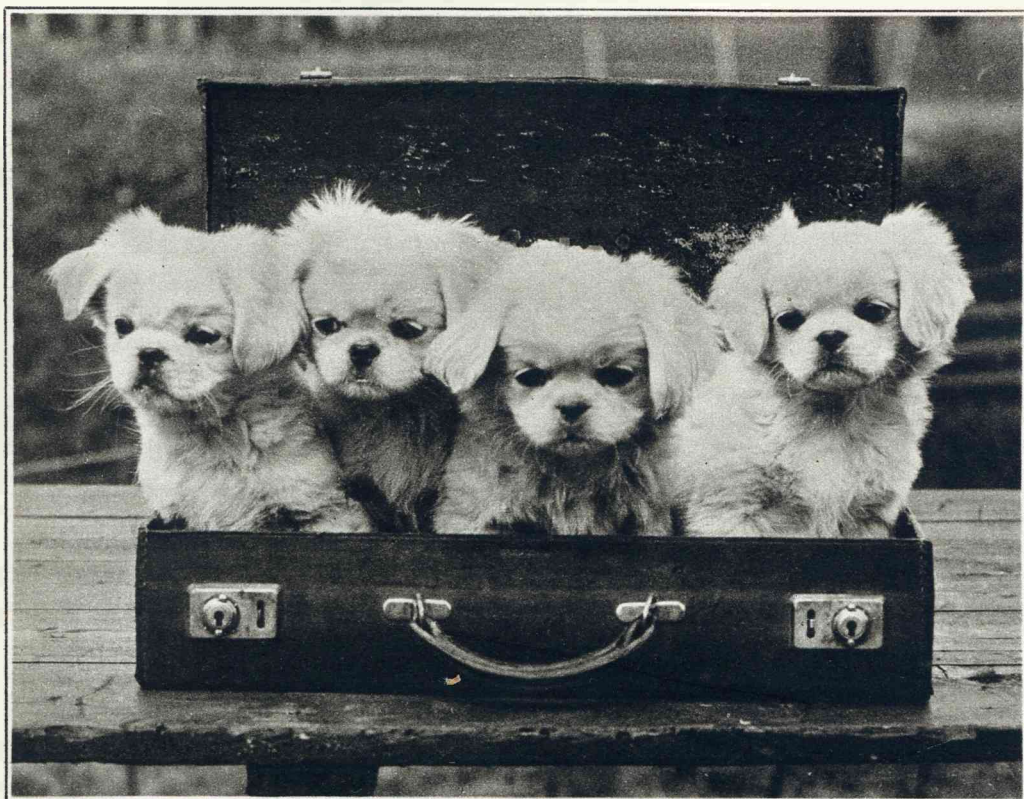

KOSTBARE HANDBAGAGE.

De Nieuwe Kamer

door COR. RHONE

Emma Guenther trok met de platte spaan sierlijke lijnen en figuurtjes in de boter, dekte de potten toe en zette ze op de plank.

„Veertig pond,” mompelde zij. „Veertig pond. Ik heb nu geld genoeg, ja. De gele gordijnen zullen gauw komen, ja.”

Zij keek naar de prent boven haar keukentafel; het was een advertentieplaat uit een Magazine, een ruime kamer met een zware lamp, een eikenhouten lambrizeering, een prachtig tapijt, een zachte vacht en gele zijden gordijnen. De gordijnen waren wel het mooist.

Die kamer was het ideaal van Emma Guenther, en dat ideaal zou gauw werkelijkheid worden. Jaren had zij al het geld, dat zij aan de toeristen had verdiend, voor dit doel opgespaard; zij had nu ruim drie honderd dollar, genoeg voor de gordijnen, de lamp en het tapijt; de vacht en de haard zouden later komen. Dan was het toppunt van geluk bereikt; dan behoefde zij haar visite niet meer te ontvangen in de middelste kamer, waar het bed van Otto stond. Wat 'n glorie als zij de bezoekers in de mooie nieuwe kamer zou brengen, met de lamp, het tapijt en de gordijnen, vooral de gordijnen.

Buiten klonken ruziënd de stemmen van Otto, haar echtgenoot en Karl, hun zoon. Den laatsten tijd twistten zij dikwijls; Otto werd erg geplaagd door de reumatiek en dan was hij kribbig en onvriendelijk. Och, het was begrijpelijk, maar ook zeer onaangenaam. Misschien werd het beter wanneer de kamer klaar zou zijn; als zij daar zouden zitten en de mooie gordijnen zien, zouden zij immers niet meer denken aan twist.

De stemmen buiten werden heftiger.

„Karl,” riep Emma, „wil je water voor me halen? Ik wacht er op — Otto, koffie?”

Haar echtgenoot kwam langzaam aan-sloffen.

„Die Karl,” gromde hij. „Hij moet weg; niets voert ie uit en hij maakt maar ruzie

en loopt met een ontevreden gezicht rond. Hij moet weg.”

„Hij blijft hier,” antwoordde Emma. „Wat doen we zonder hem in den winter? Jij kunt niet al het hout hakken en iederen dag de sneeuw ruimen. En hij moet de boomen zagen voor de nieuwe kamer, volgende week kan hij beginnen; de nieuwe kamer moet hij bouwen aan den Zuidkant. De wand daar is nog nieuw, er moet alleen 'n deur in gemaakt worden. En dezen winter zullen we nog in de nieuwe kamer zitten.”

„Hij is lui en onhandelbaar,” bromde Otto.

„'n Beetje geduld,” pleitte Emma. „Als de nieuwe kamer klaar is en ik kan mijn visite behoorlijk ontvangen en we weer zullen kaarten... het zal een goeie winter worden en Karl zal veranderen.”

Zij keek weer naar de prent boven de keukentafel. Karl moest immers veranderen. Otto had gelijk; hun zoon was onvriendelijk en lastig den laatsten tijd. Maar een flinke jongen, en knap, heel knap. De meisjes keken altijd naar hem; vooral Abbie Wheelock. Abbie was een aardig meisje, ze zou een goeie huishoudster zijn en ze was heel geschikt om met de toeristen om te gaan. Karl zou het wel inzien; de streek kwam meer en meer in trek, Abbie zou den toeristen wel den weg naar hun huis leeren en er zou veel geld verdiend worden. Als Karl zijn eigen belang en eigen geluk maar begreep! Abbie Wheelock, niet dat meisje van Lassom. Hij moest er niet zoo dikwijls mee uitgaan. De menschen praatten er al over. En dansen was duur! Ach, Karl; Karl was haar vreugde maar ook haar zorg.

Emma veegde vlug den vloer van de keuken. Dan ging zij naar de middelste kamer, de slaapkamer van Otto en tegelijk de zitkamer. Hier had zij steeds haar visite moeten ontvangen; er hing een gordijn voor het bed, maar je kon toch zien dat het een slaapkamer was. En de gordijnen waren

oud en leelijk. Nee, gele gordijnen, gele zijden gordijnen...

Zij maakte het bed van Otto op en bracht orde in haar kleerkast. Haar beste japon hing over een stoel: gisteren had zij die gedragen bij de gewone bijeenkomst van de club. De vrouw van den onderwijzer had voorgesteld om te sparen voor een clubhuis, waar zij konden kaarten en naaien, maar Emma had een beter plan; om de beurt bijeenkomst in het huis van een der leden; dat was intiemer en gezelliger. In de komende lente zouden de leden in haar huis komen; dan was de nieuwe kamer klaar. Haar voorstel was aangenomen, ofschoon zij nog niet lang lid was.

„Je blijft altijd lid, hé?” had mrs. Spitzer gevraagd, de vrouw van den apotheker. „Je moet geen enkele vergadering verzuimen.”

„Zoolang Karl bij me is, zal ik komen,” had Emma beloofd. „We wonen ver van het dorp, hè, en zonder Karl kan ik niet komen; de weg is erg slecht om te rijden.”

Toen zij nu in de keuken terug was, bezig vóór haar fornuis, kwam Karl terug. Hij keek norsch en drentelde ongedurig in het kleine vertrek; Emma werd er bang van.

„Ga zitten Karl; je zult wel erg moe zijn. Koffie? En ik heb lekkere cake; zal ik een flink stuk voor je afsnijden?”

Toen hij zijn koffie met kleine genietende slokjes had genoten, waagde Emma te vragen:

„Is 't niet goed geweest vandaag, Karl?”

Haar zoon bromde iets binnensmonds. „Begin morgen met de boomen,” vervolgde Emma, „als je gaat werken voor de nieuwe kamer, zul je alle onplezierige dingen vergeten. Je moet er vlug aan beginnen, want er is nog veel aan te doen, en dezen winter moeten we de kamer al gebruiken. In December en met Kerstmis als ik visite krijg, en in Maart, als de club hier komt vergaderen, moet de kamer heelemaal in orde zijn. Volgende week ga ik gordijnen koopen.”

Karl schoof driftig zijn kopje van zich af en verkrumelde de cake.

„Die kamer, die kamer. Die kamer laat me koud; kamer, gordijnen — ik ben er ziek van! Ik ga hier vandaan; ik kan het niet langer uithouden. Iederen dag ruzie met vader; niets kan ik goed doen; altijd mopperen en grommen. Ik ga weg; 't is het beste voor ons allen.”

„Maar Karl,” vroeg Emma ontsteld; „dat meen je toch niet? Wat moet ik dan zonder jou? Ik heb je altijd nodig. En je moet nog de planken zagen voor de... Maar je meent het toch niet, hè? Zeg dat je het niet meent.”

„Jawel,” zei Karl hard. „Ik ga. U hebt genoeg geld verdiend aan de toeristen, moeder. U kunt een knecht nemen om vader te helpen. Dat is veel beter.”

„'t Is dom, erg dom. Je hebt toch een prachtige toekomst hier,” pleitte Emma. „Je kunt hier rijk worden. De toeristen betalen veel. Je kunt vrouwen en een mooi huis bouwen met electrisch licht en vaste waschtafels, een heel huis zooals onze nieuwe kamer. En je kunt 'n auto koopen en je gaat iederen Zondag rijden met je vrouw. Begrijp je dat niet? Als je weggaat, zul je arm blijven, ergens in een stad als arbeider.”

„U begrijpt 't niet moeder,” antwoordde